

מז א מיי פ"ג מהל' עירובין הלכה ט סמג עשה א טו"ש א"ח ס"פ שפ"ט ע"ג:
ב מ"י ט"ס הלכה טו וסמג ט"ס טו"ש א"ח ס"פ ט"י שפ"ט ע"ג:

אנא קנסו

דאמרי אפי"ו ברבנן. הוה מני למימר טעמא דלעיל ללא ליהו מילי דרצנן כי חוכא וטולולא:
שווגג אמו מויד. לא שייך לקנסו שוגג אטו מויד דלעמא^ט
דהכא לא קנסוי לדידיה מידי דללאו הכי הוה אסור אלמלא
כלומר גורו שוגג אטו מויד:

רב

אשי אפור רב ושמואל^א
בפלוגתא דרבי אליעזר כו.
לית ליה לרב זשי הוה דלמר רבא לעיל^ב
אליצא דשמואל פעמים מצטלין ופעמים אין מצטלין דהא מסיק לעיל^ג
כי קאמר לרצנן והכא לרב זשי הוה שמואל כרבי אליעזר:

אמר רב

רבן גמליאל מעשה בצדוקי כו.
פירשתי משנתנו:

והתניא

בנימוסא ומימי קויעא דפלוגי רצנן בצדוקי אכל מכל מקום גס בצרייתא זו ל"ל חסורי מיחסרה שלא יהא מעשה לסתור ואינו נראה כלל לתקן משום דמתיי סתמא קמני אכל בצרייתא מסיים זה דברי ר"מ שהיה שונה דברי רעמי^ט: **והוציא** מה שאתם מוציאין והכניסו מה כו'. פירוש או הכניסו דנחד מניייהו הוה חזקה כשעושה דבר שהיה נאסר בלא צטול והוא דקמי צטמון מי שנתן רשותו והוציא צין שוגג צין צמויד אוסר ללא דוקא הוציא אלא אפילו הכניס: **למימרא** דכי מפיק אינהו כו'. מתוך הלשון משמע

דמסיק דלעמיה שפיר לתקן צין מפיק אינהו והדר מפיק אינהו למפיק אינהו צרישא ותימה דלס כן מלי קא קשיא ליה הוה איכא לאוקומי מתיי דמי שנתן רשותו כו' כגון דמפיק אינהו צרישא כדמתיי זשי כאל המכיל רשות חצור רשות ביתו נמי ביטל ושמואל דאמר כובני דנתן הכא אנשי חצר ששבת אחר כהן ולא עירב ביתו אסור כי משני רב יוסף אינהו אילו אוסר ע"כ לאו כלל ענין קמני דהא צני למימר כי מפיק אינהו צרישא אוסר ומפרש ר"י דמי שנתן רשותו משמע ליה שנגמרה לגמרי מתנתו דהיינו כי קמני מי שצטול דמשמע אמרלא צעלמא דקתמי לעיל עשרי צטול (ב) לכס רשותו ואצ"י דמוקי לה בשלא החזיקו קא סבר דשייך לנתיני מי שנתן חף על גב דאצ"י בלא החזיקו ומייתי סייעתא מצרייתא דקתמי מי שנתן וקתמי סופא דר"א בשלא החזיקו אכל להא לא אצטריכא ליה לאצ"י החזיקו דמצרייתא דלעיל שמעי' ליה הוה כו' ומני אולמילא דהא מהאי: והא

רבינו הננאל

כשמואל לא צריכא לאיסתלוקי מחצר לחצר. ניבא מר אדוכתיה וניבטל להו רשותיה ותשקלו למימיה והדרו אינהו וניבטלו רשותיהו למר ולישתרי למר לאשתמושי בחצר כרב דאמר מבטלין מהני להו ורוב הדרו הני ומכיל להני. א"ל בהא כשמואל סבידא רב דאמר אין חזרוין ומבטלין. א"ל לוא הדר הוה טעמא דשמואל קבמימיה דסבר כיון דבטיל רשותיה אסתלק ליה מהדרו חצר והוה ליה בן חצר אחת. ומשום הכי אין חזרוין ומבטלין ליה דאין מבטלין ומחצר לחצר. א"ל לאו מהאי טעמא אלא משום דלא מהוויין מילי דרבנן כחוכא מחצר לחצר. אלו כלומר כמו שחוק אלו מבטלין להו חזרוין אחרי שעה ומבטלין אלו לאלו: גופא רב אמר מבטלין וחזרוין ומבטלין. ושמואל אמר אין מבטלין וחזרוין ומבטלין. ונבא רב דאמר רבן גמליאל מעשה בצדוקי וכן שמעתי מר אליעזר אנשי חצר ששבת א' מהן ולא עירב (ביתא) אסור להכניס ולהוציא לו אבל כן מתוקין ומפקינן הוה חזרוין ומבטלין. ונבא רב דאמר ר"י ופקינן הוה מתיי ר' אליעזר היה וסבר רשותו וקמני ביתו אסור לו ולהני ש"מ המכיל רשות חצורו רשות ביתו לא ביטל כו'. ורב מוקי לעמיה אפילו כובני כרבנן ושמואל אגא דאמר אפילו לר' אליעזר כו'. וזאת רב ששת לאוקומי רב כו' מאיר דאמר מי שנתן רשותו והוציא בין בשוגג בין במזיד הוה אוסר. וייך כיון דבשוגג אוסר על בני החצר שכל דאלא סתלקה רשותו ואם ניבטלו החצר לגביה חזרה רשותו אילו והוה בכל ושמואל אמר כו' והוה דאמר בשוגג אינה אוסר. ונבא דאמר רב אשי דר' ושמואל בפלוגתא דר' אליעזר והבנ פלגי דברי רב אליעזר מפורשין בסוף פי עושין פסק לבריאות: וירושלמי שלהם מתוהן לו להם שביטלו רשותו (מהם) [מהן] שתחזרו חלילה. הלמודי דרב שמייה דרב אמר חזרות חלילה (ב) הוה מתיר והן אסורין פהו לה לצדדין הא מתיבא כו'. ארי"ג מעשה בצדוקי אחד כו'. אוקומא חסורי

נתיב מר אדוכתיה. למדקאמרת פנו לי מאלי גלית אדעתך דמאחר שצטול רשותך אין לך היום היתר צחצר והיינו כשמואל דלמר לקמן אין מצטלין וחזרוין ומצטלין דאי לאו כשמואל סבידא לך לימדי מר אדוכתיה וצטול להס רשות חזרך עשה אחת עד שיקחו החמין ויחזרו הם ויצטלו לך אוחו הרשות ויחזרו לך חזרוין ומבטלין. שנים הרצין צחצר אחת ולא עירצו מצטול זה רשותו לזה עד שיעשה זרכיו ויחזור זה ויצטול לזה: מר נמי לא ציבטייל. דהא מחצר לתכר הוה: התם. לכן חזרוין ומצטלין טעמא לאו משום דה"ל כבן חצר אחרת אלא משום דלא ליהו מילי דרצנן כחוכא. כסמון: ואשפוליא ליתות: רב דאמר ברבנן. דלמני צמתא^ט צימו אסור להכניס ולהוציא לו ולהס דלמני המצטול רשות חצירו לא ציטול רשות צימו אלמא לא מסתלק ליה לגמרי ולא הוה ליה כבן חצר אחרת: ושמואל כרבי אליעזר. דלמר צפרק עושין פסקי (לעיל דף כו:.) צימו מותר להכניס ולהוציא להם מחצר שצטול רשותו^ט דרשות צימו נמי צטול: אב"ד לענין איסתלוקי. לשויה נפשיה כבן חצר אחרת ללא לימני למחדר וקצולי רשותיה מי אמר: אב"ד מאי דבטייל מיהא איסתלק לגמרי. מן החצר שצטול להס צפירותו דאי נסתלק וה"ל כבן חצר אחרת: מי שנתן רשותו. לצני חצר מפני ששבת אלו עירצו ולחצר שצטול הוציא מצימו לחצר אוסר על בני חצר דהדר שקליה לרשותיה: ר"מ. דלמר אפילו בשוגג הדרה ליה רשותיה סבר לא מסולק הוה וגצי צטול נמי חזרוין ומצטלין והדרה ליה: לא דכ"ע אין חזרוין ומבטלין. דאיסתלק ליה וצדקן הוה דבשוגג לא הדרה ליה אלא ר"מ קניס שוגג אטו מויד ונמויד כולוה מויד דלף על גב דאיסתלק ליה כיון דהדר הדך דהא לא זכניה ונגון שלא החזיקו צני מצוי צמצי לחצר צטול קודם חזרה^ט: צדוקי מאן דבר שמייה. מי קאמר ת"ק דצני למיגר דפליג רבן גמליאל ואמר דיכול לצטול בלא נכברי: דלמני יכול לצטול בלא שכיכות: והוציאו את הכלים. והחזיקו נכמיו ושוב לא יוכל לחזור מצטולו. וכשקדס היום עסקינן דחוקה דמצטול יוס לא מוכחא: והתניא. צנימוחא דפליגי רצנן בצדוקי: עד שי"א יוציא. כליו צמצי ויחזור ויטול את רשותו: ועשו צורכיבם. מצטול יוס עד שלא תתקן קסבר ר' יהודה דלא פליג רבן גמליאל אלא דקוקי ככרי ק"ל ואין יכול לצטול ולקמן^ט פריך והתנן לרבי יהודה עד שלא יוציא אלמא לר' יהודה אצטול רצנן גמליאל יכול הוא לצטול וצ"ה הוה דפליג רבי יהודה דקסבר לחצר חוקה נמי יכול לחזור צו:

נתיב מר אדוכתיה. למדקאמרת פנו לי מאלי גלית אדעתך דמאחר שצטול רשותך אין לך היום היתר צחצר והיינו כשמואל דלמר לקמן אין מצטלין וחזרוין ומצטלין דאי לאו כשמואל סבידא לך לימדי מר אדוכתיה וצטול להס רשות חזרך עשה אחת עד שיקחו החמין ויחזרו הם ויצטלו לך אוחו הרשות ויחזרו לך חזרוין ומבטלין. שנים הרצין צחצר אחת ולא עירצו מצטול זה רשותו לזה עד שיעשה זרכיו ויחזור זה ויצטול לזה: מר נמי לא ציבטייל. דהא מחצר לתכר הוה: התם. לכן חזרוין ומצטלין טעמא לאו משום דה"ל כבן חצר אחרת אלא משום דלא ליהו מילי דרצנן כחוכא. כסמון: ואשפוליא ליתות: רב דאמר ברבנן. דלמני צמתא^ט צימו אסור להכניס ולהוציא לו ולהס דלמני המצטול רשות חצירו לא ציטול רשות צימו אלמא לא מסתלק ליה לגמרי ולא הוה ליה כבן חצר אחרת: ושמואל כרבי אליעזר. דלמר צפרק עושין פסקי (לעיל דף כו:.) צימו מותר להכניס ולהוציא להם מחצר שצטול רשותו^ט דרשות צימו נמי צטול: אב"ד לענין איסתלוקי. לשויה נפשיה כבן חצר אחרת ללא לימני למחדר וקצולי רשותיה מי אמר: אב"ד מאי דבטייל מיהא איסתלק לגמרי. מן החצר שצטול להס צפירותו דאי נסתלק וה"ל כבן חצר אחרת: מי שנתן רשותו. לצני חצר מפני ששבת אלו עירצו ולחצר שצטול הוציא מצימו לחצר אוסר על בני חצר דהדר שקליה לרשותיה: ר"מ. דלמר אפילו בשוגג הדרה ליה רשותיה סבר לא מסולק הוה וגצי צטול נמי חזרוין ומצטלין והדרה ליה: לא דכ"ע אין חזרוין ומבטלין. דאיסתלק ליה וצדקן הוה דבשוגג לא הדרה ליה אלא ר"מ קניס שוגג אטו מויד ונמויד כולוה מויד דלף על גב דאיסתלק ליה כיון דהדר הדך דהא לא זכניה ונגון שלא החזיקו צני מצוי צמצי לחצר צטול קודם חזרה^ט: צדוקי מאן דבר שמייה. מי קאמר ת"ק דצני למיגר דפליג רבן גמליאל ואמר דיכול לצטול בלא נכברי: דלמני יכול לצטול בלא שכיכות: והוציאו את הכלים. והחזיקו נכמיו ושוב לא יוכל לחזור מצטולו. וכשקדס היום עסקינן דחוקה דמצטול יוס לא מוכחא: והתניא. צנימוחא דפליגי רצנן בצדוקי: עד שי"א יוציא. כליו צמצי ויחזור ויטול את רשותו: ועשו צורכיבם. מצטול יוס עד שלא תתקן קסבר ר' יהודה דלא פליג רבן גמליאל אלא דקוקי ככרי ק"ל ואין יכול לצטול ולקמן^ט פריך והתנן לרבי יהודה עד שלא יוציא אלמא לר' יהודה אצטול רצנן גמליאל יכול הוא לצטול וצ"ה הוה דפליג רבי יהודה דקסבר לחצר חוקה נמי יכול לחזור צו:

נתיב מר אדוכתיה. למדקאמרת פנו לי מאלי גלית אדעתך דמאחר שצטול רשותך אין לך היום היתר צחצר והיינו כשמואל דלמר לקמן אין מצטלין וחזרוין ומצטלין דאי לאו כשמואל סבידא לך לימדי מר אדוכתיה וצטול להס רשות חזרך עשה אחת עד שיקחו החמין ויחזרו הם ויצטלו לך אוחו הרשות ויחזרו לך חזרוין ומבטלין. שנים הרצין צחצר אחת ולא עירצו מצטול זה רשותו לזה עד שיעשה זרכיו ויחזור זה ויצטול לזה: מר נמי לא ציבטייל. דהא מחצר לתכר הוה: התם. לכן חזרוין ומצטלין טעמא לאו משום דה"ל כבן חצר אחרת אלא משום דלא ליהו מילי דרצנן כחוכא. כסמון: ואשפוליא ליתות: רב דאמר ברבנן. דלמני צמתא^ט צימו אסור להכניס ולהוציא לו ולהס דלמני המצטול רשות חצירו לא ציטול רשות צימו אלמא לא מסתלק ליה לגמרי ולא הוה ליה כבן חצר אחרת: ושמואל כרבי אליעזר. דלמר צפרק עושין פסקי (לעיל דף כו:.) צימו מותר להכניס ולהוציא להם מחצר שצטול רשותו^ט דרשות צימו נמי צטול: אב"ד לענין איסתלוקי. לשויה נפשיה כבן חצר אחרת ללא לימני למחדר וקצולי רשותיה מי אמר: אב"ד מאי דבטייל מיהא איסתלק לגמרי. מן החצר שצטול להס צפירותו דאי נסתלק וה"ל כבן חצר אחרת: מי שנתן רשותו. לצני חצר מפני ששבת אלו עירצו ולחצר שצטול הוציא מצימו לחצר אוסר על בני חצר דהדר שקליה לרשותיה: ר"מ. דלמר אפילו בשוגג הדרה ליה רשותיה סבר לא מסולק הוה וגצי צטול נמי חזרוין ומצטלין והדרה ליה: לא דכ"ע אין חזרוין ומבטלין. דאיסתלק ליה וצדקן הוה דבשוגג לא הדרה ליה אלא ר"מ קניס שוגג אטו מויד ונמויד כולוה מויד דלף על גב דאיסתלק ליה כיון דהדר הדך דהא לא זכניה ונגון שלא החזיקו צני מצוי צמצי לחצר צטול קודם חזרה^ט: צדוקי מאן דבר שמייה. מי קאמר ת"ק דצני למיגר דפליג רבן גמליאל ואמר דיכול לצטול בלא נכברי: דלמני יכול לצטול בלא שכיכות: והוציאו את הכלים. והחזיקו נכמיו ושוב לא יוכל לחזור מצטולו. וכשקדס היום עסקינן דחוקה דמצטול יוס לא מוכחא: והתניא. צנימוחא דפליגי רצנן בצדוקי: עד שי"א יוציא. כליו צמצי ויחזור ויטול את רשותו: ועשו צורכיבם. מצטול יוס עד שלא תתקן קסבר ר' יהודה דלא פליג רבן גמליאל אלא דקוקי ככרי ק"ל ואין יכול לצטול ולקמן^ט פריך והתנן לרבי יהודה עד שלא יוציא אלמא לר' יהודה אצטול רצנן גמליאל יכול הוא לצטול וצ"ה הוה דפליג רבי יהודה דקסבר לחצר חוקה נמי יכול לחזור צו:

ליקומי רש"י

נפתח חדר מדון. לחצר מימח הממ. הוא פומא. כיון כלס דמשתקע צין כלס ללכוסף המוצקין לו מצדון. וכר"ן שחורין. דלמי הכל מוקמין להו דמודי בלא מלכין ולהצא צלילס המוצקיס לתוך אמרי כן מצדון דודא צהורא דמשתח מפיך ליה. ארבעה עד ארבעה. צק עשויה שרלו להוציא ממיה. מצי"ע ע"כ כ"ה בפתיחים. מלמטא כלולא נפתח. א"ה משימות המות. וקא סלקא דעמן דנצרייה פליגי ונלמס אשיו כהס צין מימה למתקנה צח ממאי ספי לא למתיקן הוצרר דמשתח מתימס להי הוה ולא ירעה הטומאה שאל הפתחים וימי הלל כפני הוצרר ומלמי דסלקא דעמן היתח סתקלן לן דמשתח אלא ממי נמי הוה פלגי

נלמס דמתיקל וטוהיון דקא מן לעיל לדברי הכל כללס דמכיל וליהצ (ש"ס י.). ונבנא. שמואל אשפוליא צין ממתה מוליס (ע"פ יומא פג.). אשפוליא צין אשמה מנגסת צערה ממתח שעמומיס מהויל (לעיל דף כו:.) צדוקי ובייתורס. לזוק וייתוס חלמידי אמתיקוס א"ס סוכו הוה וסו שוני לתלמידין מה שקבולו מלמטיקוס אל תהי עבדמיס המשתמין כו' ועשו התלמידים כבן שניו צפוריס קאמר עבדי למקוס ולא תקבלו בני חזרוי כמו אשין צו משום דבדה זה כ"ל דברי חכמים ופסקו דברי חכמים וקבלו דקוקי על סס לזוק וייתוסין על סס ביימוס צלמוס דרבי נבני (ס"ה) (רש"י) ע"פ יומא פג. וי"ע.

לפי הנראה מסיקת הש"ס ש"ל להסיר דמ"ק סבר דלדוק ה"ה כנברי ור"ג סבר דלמי כנברי. וי"ע.

לפי הנראה מסיקת הש"ס ש"ל להסיר דמ"ק סבר דלדוק ה"ה כנברי ור"ג סבר דלמי כנברי. וי"ע.